

Egyházközségi Levél

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXVI. évfolyam

2022. Karácsony

Mottó

Valami történt Betlehemben.
„Az Ige testté lett.” (Jn 1,14)
Hasonló történik a szívedben,
ha veszed és eszed az Igét.
Az Ige testté lesz benned!

Maga az Irgalom lett testté
Mária méhében.
Megszületett,
hogy benned is tette váljon
az irgalom mindenki felé.

(Varga László, kaposvári megyéspüspök)

Beköszöntő

Karácsony annak az ünnepe, hogy „az Ige testté lett”, a végtelen Isten egy törekeny csecsemő testébe költözött. A jászolba helyezett magatehetetlen Isten teljesen kiszolgáltatta magát.

Adventben a ministráns fiúkat csillaggyűjtő versennyel próbáltam elcsábítani, hogy a rorátékra és a hétköznapi misékre is eljöjjenek ministrálni. Ministráns vezetőként nem kérhettem ilyet hitelesen tőlük, ha én magam nem vagyok ott minden hétköznap. Így a példamutatás kedvéért advent idejére napi ministránssá váltam.

Álltam reggelenként a pap, vagy az áldoztató mellett az arany tálcával, és figyeltem, ahogy jönnek az áldozók és nyújtják a kezeiket – minden kéz egy-egy jászol, melybe óvatosan belehelyezik az ostyává lett magatehetetlen Istent. Azért vagyok ott, mert nekem kell vigyáznom rá, hogy le ne essen, mert ez is megtörténhet, hiszen teljesen kiszolgáltatta magát.

Igen, ha jól belegondolok, minden egyes szentmisén megismétlődik, ami karácsonykor történt: az Ige testté lesz (és megismétlődik az is, ami húsvétkor történt: feláldozza magát, hogy tápláljon minket).

Vártad a karácsonyt? Pedig akár minden nap eljöhetnénk megünnepelni, ahogy Jézus testté lesz. Tényleg, miért nem ünnepeljük meg együtt minden nap?

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Tartalom

4

Karácsonyról a lényeg

Zoli atya

6

Karácsonyi levél

Medgyessy Zsófia nővér

9

Karácsonyi „mese”

Bene Lajos

12

Valami jézusos

Vacsora Huszti Zoli atyával

Schwarczkopf Bálint

16

Evezz a mélyre!

Mélyinterjú a częstochowai zárándokokkal

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó)

22

Katalin-bál Albertfalván

Miks Imre

24

Adventi Kreatív Kuckó

Schwarczkopf Bálint

26

A TeenSTAR oktató

Kiss István

30

Egy veterán albertfalvi ministráns

Sütemgh László

36

Az AKTK őszi hírei

Kiss István

39

Novemberi cserkészkirándulások

Kakaó Őrs és Doroszlai Bernadett

40

**Egy szalézi példakép:
Szent Artemide Zatti**

Gaylhoffer Előd

42

Erzsébet-Katalin bál a Bosco-ban

Espinosa-Benko Ignacio José

44

Könyvajánló gyerekeknek

Kovács-Rokolya Boglárka

46

Gyereksarok

Kovács-Rokolya Boglárka

48

Ismered a templomot?

Borbélyné Bató Margit

50

Plébániánk programjai

Egyházközségi Levél

Megjelenik:

évente négyszer: húsvétkor, Úrnapján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és karácsonykor

Kiadja:

Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség
1116 Budapest, Bükköny u. 3.

Felelős kiadó:

Dr. Gável Henrik plébános

Alapító szerkesztő:

Kiss Gábor

Szerkesztők:

Schwarczkopf Bálint és Orsi

Rovatvezetők:

Bene Lajos, Borbélyné Bató Margit, Fejes Miklós, Gável Henrik, Kiss Gábor, Kiss István, Kovács-Rokolya Boglárka, Makrai Ákos, Szakácsné Ujházy Mária és Szóts Miklós

Lektorálás:

Magony-Biró Kata és Magony Andor

Fotók:

Kiss István, Tomka Ildikó,
www.pixabay.com, www.cathopic.com,
www.unsplash.com, Internet

Nyomdai munkálatok:

VAREG Nyomda Kft.

Következő lapszámunkba

2023. március 12-ig

várjuk írásaitokat az

egyhazkozsegilevel@gmail.com
címre.

Az ünnep üzenete

Karácsonyról a lényeg

Karácsony ünneplésekor nagyon fontosnak tartom, hogy olvassátok el sokszor az evangéliumot. Tényleg! A templomban itt lesztok, két napon át ünneplünk, és halljátok azokat a szent szövegeket, ami az Istennek az Igéje. Mondhatnátok, hogy minek olvasnánk el otthon még egyszer? Ne is utána tegyétek, hanem jóval előtte és sokszor!

Most már nem árulok el nektek titkot: a János bevezető rész, vagy ahogy az egyházi hagyományban hívják, a Prológus a karácsonyi evangélium. Ennek a felirata így hangzik: „Az Ige testté lett és közöttünk lakott”. Az sem titok, amit most mondok: az Ige testté lett és közöttünk lakik, és közöttünk is fog lakni, amíg újra el nem jön az ő dicsőségében. Az, hogy Jézus itt van, az a belépési pont. Nemcsak a világtörténelemben – amit ünneplünk a születéskor – hanem elsősorban a Te életedben.

Ki hány karácsonyt élt már meg eddig: 1-et, 5-öt, 10-et, 75-öt, 90-et? Talán már észrevehetted, ahogyan teltek ezek az ünnepek, mindig ugyanehhez a kapuhoz (belépési ponthoz) terelt vissza az Isten: *nézd, ma születik a gyermekem!*

Az biztos, hogy nem akármilyen évfordulós ünneplés ez! Tudja ezt kicsi, nagy, a reklámszakma, a kereskedelem, az egész világ. Még a nem keresztények is valamilyen formában ünneplik.

Isten ezzel az ünneppel évről évre mindenkinek a legnagyobbat adja. Azt az ajándékot, hogy

az Isten fiának születése ünnepén keresztül felfedezhesd a saját életednek az értelmét.

Ha az Ige testté lett Jézusban, aki a teremtető szó, az Istennek a fia, akkor én is, mint ige, az Istennek az akarat, vagy ahogyan János mondja, a világosság fia, testté lettem. És itt kerül fedésbe az én életem nagy ajándéka, az, hogy vagyok, és az Isten megtestesülésének titka. Minden karácsony ünneplésével megkapom az esélyt arra, hogy ez a lényem mélyéig megérintsen, és másképpen folytathassam tovább.

Most pedig olvassátok, hogyan szól minderről az Írás:

„Az Ige az igazi világosság volt, amely a világba jött, hogy megvilágítson minden embert. A világban volt és a világ őáltala lett, de a világ nem ismerte fel őt. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be. Mindazoknak azonban, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek; azoknak, akik hisznek benne, akik nem a vér szerint, nem a test kívánságából és nem is a férfi akaratából, hanem Istenből születtek.”

(Jn 1, 9-13) Eddig az idézet tinektek.

Zoli atya

Karácsonyi levél

Cikkünk címképe John William Waterhouse:
Angyali üdvözlés című festménye (1914)

Kedves Albertfalvi Közösségem!

Mazzarello Mária (a rendünk alapítója Don Boscóval) miután már felnőtt fejjel, előjáróként megtanult írni, előszeretettel használta a levélformát. Így minden kedves nővéréhez eljuthatott legalább írásban, ha már videchatre az 1800-as években nem volt lehetőség, és hát az utazás sem volt a legegyszerűbb dolog az akkori körülmények közepette. Így, ebben a levélformában szeretnék én is eljutni hozzátok, miután Orsi és Bálint megkerestek a cikkírással – s amit, amikor van rá lehetőségem, örömmel teszek.

Az első, amit mesélni tudok, az az a nyüzsgés, ami körülvelt és körülvesz bennünket a fiatalok és a feladatok között már november 30-a óta... Koszorúkészítés, adventi készülétek, róraték, lelkinapok sorai, a gyönyörű szeplőtelen fogantatás ünnepe az oratórium 181. születésnapjára készült színdarabbal... A nyüzsgés biztos sok családosnak is ismerős, ugyanakkor néha lelkiismeret furdalva nézzük rohanó hétköznapijainkat, fájjalva, hogy mintha nem érkeznénk meg karácsony titkához. És mi lenne, ha megfordítanánk a nézőpontot? Is-ten meg akar érkezni a nyüzsgéseinkbe – s magával hozza a békéjét.

Már egy ideje, ahogy meg-megállok Szűz Mária alakjánál, magával ragad az a zavarodottság, ami elő-előbukkan a karácsonyi békét váró, igaz történetből. Mintha a korszakok elteltével az esemény velőtrázó mélysége átformálódott volna csupán egy béke utáni vágyakozásba, amit végeredményben minden karácsonykor többnyire csak óhajtunk a családokban, a közösségekben, mert a megérkezett Béke előtt mindig ott vannak a rohanások, a feszültségek, és olykor épp emiatt, pont az ünnephez közeledve a veszekedések is. Legalább egyszer már mindenki tapasztalta ezt, gondolom.

Elgondolkodtatóak Lukács evangéliumának a sorai az angyali üdvözléskor: Mária zavarba jön (Lk 1, 29). Természetes, hiszen ott van vagy 16 évesen, házassága előtt, s akkor egyszerre csak jön egy angyal, aki azt mondja, gyermeke fog születni, aki maga a Megváltó, s oly módon, amely emberileg egyenesen lehetetlen, hiszen *„férfit nem ismer”* (Lk 1, 34). De a zavarodottság nem ér véget az angyali üdvözléssel és azután sem: Józseffel nem kapnak szállást Betlehemben, egy istállóban tudnak csak meghúzódni, a kisbaba a hideg szegénységbe születik, majd jönnek a pásztrok, akik Istent imádják a kisdédben, Simeon pedig hét tűr fájdalomról értesíti a fiatal anyát már az első hetekben...

Jézus mellett később sem szűnnek meg ezek a „megnemértések”. 12 éves és eltűnik, majd mikor határozottan, a szüleit leforrázva szól: *„Atyám dolgaiban kell lennem”* (Lk 2, 49), az evangélista így fogalmaz: *„De ők [Mária és József] nem értették meg, amit nekik mondott”* (Lk 2, 50).

És mi? Mi megértjük Jézust? Meg tudjuk-e érteni karácsony misztériumát? Vagy egyáltalán meg tudjuk érteni az életünkbe törő eseményeket? Értjük-e az életünket, amelybe – mint szegény istállóba – szeretne az Úr Jézus belépni, megszületni és Önmagával békét hozni nekünk? Azt hiszem, Istent megközelítve mindannyian kicsit összezavarodunk, hiszen Ő Isten, mi meg emberek. Nem is tudnánk megközelíteni Őt, ha Ő nem jönne hozzánk – emberi formában. Valahol itt van elrejtve a megtestesülés titka: Isten eljön úgy, abban a formában, amiben a mi nyelvünket beszéli, hogy megértsük érintéséből, gyógyításából, gyöngédségéből, ahogyan mélyen gyökerező szükségleteinkre válaszol. Mi csak így tudjuk megérteni, hogy szeret bennünket, s amit mondani akar, az nem más, mint hogy *„Veled akarok lenni.”* Hiszen így is hívják Őt: *„Emmánuel, Velünk az Isten”* (Mt 1, 23), *„Vagyok, aki vagyok”* (Kiv 3, 14) – de ahogy egyik professzorom magyarázta, ez a név nem más, mint egy „vagyok érted” folyamatosan, mindig „jelen vagyok érted”.

S Ő jön. Mindig jön, sokféle formában, de főként ott az Eucharishtiában, kezünkbe adva Önmagát, s arról beszélve, ki is, és milyen is Ő, és hogy hogyan, milyen mélyen és feltétlenül szeret téged, minket, mindenkit, ott és ahogy vagy. Olyan jó lenne egyszer már elfelejtenünk azt a gondolkodást, ami a jócselekedeteinkhez méri csupán Isten érkező és megelőző szeretetét! Ő nem a jótetteinkért szeret minket, hanem azért, akik vagyunk, a sok szépségeink mellett is sebzetten, bűnösen, bemocskoltan – de mélyen a szívünkbe írt vággyal az Abszolút, a Tökéletes, a Legszebb, az Örök, az Igazság után, aki Isten. S ebből a vágyból von Ő magához, hisz Ő az, aki minket igazán be tud tölteni, aki meg tud tisztogatni, aki szentté tud szeretni. Mert csak a szeretete tud bennünket mind több jóra indítani, a szeretete, amely mérték nélküli, feltétel nélküli, és amely nem mérícskél és soha nem utasít el. Ő jön. S csak befogadni kell Őt – ahogy vagy.

Összszavarodott karácsonyi időszak? Sűrű készülétek fellelegzés nélkül? Lehet, hogy van ilyen. De Istent ez nem riasztja vissza, Ő a „megnemértésünkbe” születik bele. Ne higgyük, hogy valaha is készen leszünk fogadni Őt. Csak menjünk, nyissunk Neki ajtót: igen a gyónásban, ahol elmondjuk, milyenek is vagyunk, kikké lettünk; igen a szentáldozásban, amikor elmondhatjuk Neki, hogy na-

gyobb szükségünk van Rá, mint egy falat kenyérre. S közben ne feledjünk elgondolkodni, ahogy Mária tette minduntalan, ha nem értette a Fiát (Lk 1, 29; Lk 2, 19): s vajon Ő mit érez? Vajon Őneki mi a valódi célja az életben? Mi az, amit adni akar, amit hoz idén karácsonykor is? S vajon Neki mit jelent, amikor végre megnyitom a szívem, s otthont adok Neki szívem szegény jásláiban? Mert annak bizony Paradicsom illata van, amire öröktől fogva alkotott minket (Ef 1, 5), s amiért Ő szüntelen küzd a kereszten, hogy az ember és Ő végre ismét és örökre EGY legyen.

Áldott karácsonyt kívánok!

Szeretettel és imával:

Zsófi nővér

Karácsonyi „mese”

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer három család. Nem egy helyen laktak, nem is ismerték egymást, de egy dolog összekötötte őket: mindhárom család hideg lakásban, kabátban, sapkában, gyertyafény mellett töltötte 2022-ben a szentes-tét.

Az első család Kárpátalján él. Egy édesanya ült az asztal mellett két gyermekével. A nagyobbik iskolába járt, helyesebben iskolás korú volt, de online követte a tananyagot, még helyesebben: online követte volna, ha lett volna áram. A kisebbik még karónülő volt, tavaly karácsonykor szü-

letett. Akkor még együtt ülték körbe az asztalt, fényben, melegben. Béke volt és jólét. Az édesapát azóta besorozták katonának. Hol van, mi van vele, nem tudni. Csak néha jelentkezik telefonon, de akkor sem mondhat semmi konkrétumot. A házat maguk építették. Modern, cirkófűtéses. Az oroszok szétlőtték az elektromos hálózatot. Általában nincs áram, ezért nincs fűtés, világítás sem. Talán meg lehetne oldani valahogy, de ahhoz férfikéz kellene...

A második család Békés megyében él, Sarkad környékén. Édesapa, édesanya négy gyerekkel.

Náluk soha nem volt jólét. Jó pár éve új fürdőszobát akartak, svájci frank hitelre. Nem tudták törleszteni. Azóta elárverezték az otthonukat, de a tartozásuk megmaradt, sőt még nőtt is. Egy ismerős tanyáján húzhatták meg magukat. Próbálnak kitörni a helyzetükből, de mindent azonnal elvisz a végrehajtó. Már a remény is elvitte.

A kunyhóban talán volt egyszerű áram, de rég kikapcsolták. Tavaly még volt egy ócska vaskályhájuk, azal fűtöttek. Idén ősszel begyújtottak, de kiderült, hogy kilyukadt. Az egész kunyhó telement füsttel. Köhögtek, csípte a szemüket. Gyorsan eloltották a tüzet, de azóta nem gyújtottak be. Kabátban, sapkában dideregnek, dunyha csak a kicsiknek jut. Talán, ha újrakezdhetnék...

A harmadik család Budapesten lakik. Idős, nyugdíjas házaspár. Nekik nincs gyermekük, sajnos nem lehetett. Becsületesen dolgoztak egész életükben, amíg tudtak. Soha nem bővelkedtek, de mindig jutott az asztalra. Volt, hogy a Mátrába, a vállalati üdülőbe is eljutottak egyszer-egyszer, de az már nagyon régen volt. Tavaly jött a betegség és a gyógyszereszámlák. Kicsit kevesebbet költöttek másra, így kigazdálkodták. Aztán jöttek az áremelések. Már nem volt min spórolni, csak a fűtésen és a világításon. Inkább azt is lekapcsolták, hogy ne kelljen rá költeni. Talán az ünnep alkalmából kivételesen be lehetne fűte-

ni, de a gyógyszer fontosabb. Inkább összebújnak, melegítik egymást. Várják az éjféli szentmisét, a Gyermeek megszületését. Talán, ha saját gyermekük születhetett volna...

Ez egy karácsonyi mese, a szereplők kitaláltak. A helyzetek viszont nagyon is valóságosak. Ilyen szempontból ez nem mese, hanem igaz történet. A Katolikus Karitás rendszeresen találkozik hasonló, sokszor ennél sa nyarúbb helyzetben lévő családokkal, emberekkel. Sokszor nem tudjuk megváltoztatni a nehéz, kilátástalan sorsokat, bár néha van úgy, hogy ez is sikerül. Sokszor csak az adott pillanat nehézségén tudunk enyhíteni, reményt hozni, jó szóval vigasztalni. Van úgy, hogy éppen csak ennyi kell a boldoguláshoz. Kárpátaljára tartós élelmiszert, tisztálkodási szereket, áramfejlesztő generátorokat viszünk. Nehéz sorsú vidékekre kályhát, ruhát, játékot, élelmiszert. A krízishelyzetben lévőknek rezsitámogatást, gyógyszert, pelenkát adunk. A börtönből szabadultaknak új esélyt, az alkoholbetegeknek és kábítószerfüggőknek segítő kezet nyújtunk. Mindenre és mindenkinek nem juthat. Sokszor minden csak azon múlik, hogy van-e elég forrás, hogy van-e miből adunk. Ez tőletek függ! Ha mind összefogunk, jövőre karácsonyi mese lehet a mai igaz történetekből. Talán együtt sikerülni fog...

Bene Lajos

AZ ÖN SEGÍTSÉGÉRE IS SZÜKSÉG VAN!

Segélyszervezetünk, a Katolikus Karitászmár több mint 90 éve segíti azokat, akik szociális, egészségügyi, vagy egyéb okok miatt nehéz körülmények között élnek, vagy valamilyen katasztrófa sújtotta őket. Anyagi és szociális segélyakciókkal, gyógyszer-támogatással, élelmiszer és vásárlási utalvánnyal, közüzemi hozzájárulással igyekszünk segíteni mindazoknak, akik mástól nem számíthatnak támogatásra.

Ahhoz, hogy munkánkat tovább folytathassuk, és minél több rászorulóknak segíthessünk – akár csak a napi meleg étkezés biztosításával – nélkülözhetetlen az Ön segítsége! Kérjük, adományával támogassa karitatív szervezetek munkáját, hogy minél többen érezhessék ez által a gondoskodó szeretetet!

Támogatását most egyszerű módon, csupán egy gombnyomással megteheti! Az 1356 telefonszám felhívásával Ön 500 forinttal segítheti közös összefogásunkat.

**Anyagi támogatást szervezetünk az alábbi
bankszámlaszámon is tud fogadni:
Raiffeisen Bank 12011148-00124534-00100008**

Valami jézusos

Vacsora Huszti Zoli atyával

Fotó: Magyar Kurír

Zoli atya izgatottan érkezik hozzánk egy hétfői estén, mert éppen akkor adják le az RTL Klub Fókusz című műsorában a vele készült riportot, amit ő még nem látott megvágott változatban. Rákeresünk az online élő adásra, és valóban: pont az albertfalvi templom villan be nagytálban, azután Zoli atya, ahogy a plébánia teraszán épp egy felvételt készít a TikTokra.

Az, hogy ennyiszer elhangzik benne Jézus neve, már megérte – kommentálja Zoli atya a látottakat, miután véget ér a műsor – engem nem érdekel, hogy ezen felül mit körítenek köré.

Rákerestem a nevedre az interneten, és rengeteg média szereplésedet kidobta: egy interjút az Indexen, a YouTube-on fent vagy több

beszélgetésben az EWTN adásában, visszatérő vendége vagy a NEKed szól című műsornak, a Katolikus krónika készített egy riportot veled és édesapáddal, de szerepeltél a 777blogon, a KARC FM-en, és persze fönt vagy a TikTokon, az Instagramon, és a Pinteresten is a saját magad által készített tartalmakkal. Kihagytam valamit?

Igen, a Magyar Nemzet is készített velem egy riportot nemrég az adventről.

Tehát szerepelsz egyházi és világi médiában egyaránt. Hogyan indult ez?

Lajos barátom mindennek a forrása. Ő mondta, még amikor diakónus kóromban voltam itt Albertfalván, hogy a lánya folyton a TikTokot nézi, ahol

mindenki csak táncol, meg valami hülyeséget csinál, jó lenne valami értelmeset is felrakni, valami jézusosat! Innen indult minden.

És hogyan éled meg az ebből fakadó népszerűséget? Gyakorlatilag te vagy a Magyar Katolikus Egyház egyik „legmédiaképesebb” papja.

Nem zavar a dolog, mert a szemináriumban az egyháztörténet tanárunk, Harmai Gábor mondta azt, hogy az elsődleges küldetésünk a hithirdetés. Nem számít, milyen eszközzel végezzük azt. Ezen kívül, ami fontos számomra, azt nem tudom magamban tartani, arról beszélnem kell. Van bennem egyfajta láz, szenvedély az Isten kapcsán, aminek valahogy ki kell jönnie belőlem. Szeretném megmutatni az Isten hatalmát, és oldani a vele kapcsolatos görcseinket.

Sokan tudják rólad, hogy festőművész és pap is vagy egy személyben, Nagyfestő Hitvalló. Hogyan hat ez a két hivatás egymásra?

Kéz a kézben járnak, egymást erősítik. Egyikből merítek ihletet a másikhoz.

Számomra nagyon hiteles benned, hogy látszanak rajtad a küzdelmeid az Istenért – aminek a gyümölcse néha egy fantasztikus prédikáció – azaz nem tűnsz egy kész, tökéletes embernek.

Hát az biztos! Mennyire uncsi lenne, ha ilyen lennék!

Ha valaki késznek érzi magát, az egy statikus állapot. Eszemben sincs ilyennek lenni! Érdekes dolog például, hogy az előző helyemen nagyon rám volt hagyva a plébánia programjainak szervezése és nagyon meghatároztak engem a hívek elvárásai: folyton azt kerestem, milyen egy jó program számukra. Na, ebből már kigyógyultam. Most már látom, hogy a saját lelki karakterem is lehet alapja annak, amit csinálok. Mostanában azt kutatom, arról beszélek, abban van benne a szívem, ami nekem is forrás. Még a kötelező általános iskolai hittanóráimat is átalakítottam: van benne szentségimádás, beszélgetés, megnézzünk egy részt a *The Chosen* című filmből... Képtelen lennék egy tankönyv alapján tanítani. Ehhez persze bátorság kellett, hogy felvállaljam, és egyfajta konfrontáció is, hogy kilépjünk a megszokott keretekből. Szerencsére Henrik testvér és az iskolaigazgató is partner ezekben a kezdeményezéseimben.

Látom az öltözködéseden és a prédikációidon is, hogy szereted meghökkenteni az embereket.

Inkább kimozdítani szeretném az embereket a megszokott kereteikből. Meghökkenteni akkor akarok, ha rám jön a perverzió (nevet). De komolyra fordítva a szót: a legfőbb célom, hogy a működésem következtében a híveknek saját önálló istenkapcsolatuk legyen.

Szerintem minden papnak ez kell, hogy legyen a célja. Nem szeretném, ha engem követnének – az Istent kövessék! Ennek ellenére természetesen azért inspirál, hogy hányan nézik meg egy-egy feltöltött TikTok videómat.

Honnan merítesz ihletet?

A prédikációimhoz az evangéliumból, csakis. Az igenaptar.hu a legfontosabb oldal, ahonnan ihletet merítek. Művészként pedig az szerez örömet, ha a minket körülvevő világ játékoságát rá tudom vinni valahogy a képeimre. Például, ahogy a hajadon esik a fény. Szeretem a nagyon elemi és mesterségességtől mentes, nyers dolgokat megjeleníteni, mert sokkal jobban tetszik a körülöttünk lévő világ, mint amit én bárhogy létre tudnék hozni. Azért festek, hogy ebből koncentráltan felhívjam a figyelmet valamire. A Pinteresten lévő képeimet a szemináriumban készítettem digitális táblával, szükségem volt akkor valamire, ami tartja bennem a művész lelket. Most már sokkal inkább a valódi anyagokkal szeretek dolgozni, mert a digitális képek egyszínűek, míg a valódi anyagok színe változik attól függően, hogy hogyan süt rá nap, vagy világítja meg a fény.

Henrik atyával ti most a Magyar Katolikus Egyházban ritka dolgot valósítotok meg: papi közösségben éltek. Nevezhetjük ezt egy kísérletnek?

Ha ókonzervatív szemmel nézzük, akkor egyáltalán nem, mert ez egy klasszikus plébános-káplán felállás, ami ma már sajnos ritka dolog, de régen gyakori volt. Ami azonban mégis különbség, hogy mi ezt más-képp éljük meg, partneri alapon. Egyáltalán nem érzem magam beosztottnak, sőt én vagyok a kényelmesebb helyzetben, mert a plébánosi adminisztrációs terhek – szerződések aláírása, banki ügyek intézése, stb. – nem nyomják a vállamat. Henrik testvér mondta, hogy ha még sokáig maradok, akkor készüljek föl rá, hogy cserélni fogunk: én leszek a plébános, hogy ebbe is belekóstoljak kicsit, ő meg mellettem a kisegítő lelkész. Nem ez a papi hivatás legvonzóbb része számomra, de ennyi segítővel, ilyen önálló közösséggel megoldható lenne.

Nem szeretek egyedül dolgozni, hanem valakivel megosztva a felelősséget, akivel jó, ha kiegészítjük egymást. Én erős vagyok lelkesedésben, kommunikációban, de hiányosságaim vannak precizitásban, adminisztrációban. Kell egy paptárs, aki ezt kiegészíti.

Úgy tudom, hogy a volt szemináriumi társaiddal is összejártok időnként.

Igen, az évfolyamtársaimmal és az alattunk és fölöttünk lévő két évfolyammal is. Ennek nagyrészt hivatás megőrző szerepe van.

Fontosnak érzem, hogy még mélyüljön ez a kapcsolat. A helyszín felváltva van Esztergomban és Budapesten. Ha az albertfalvi hívek egyszer rittyentenek számunkra egy jó vacsorát, akkor itt is lehet majd a helyszín. Ezt megírhatod a cikkben! (Nevet.) Ezeken a találkozásokon együtt imádkozunk, és elmondjuk, hogy kivel mi van. Ez a legfontosabb része, hogy tudjunk egymásról.

Vannak barátaid, akikkel rendszeresen tudod tartani a kapcsolatot?

Igen, a többek által ismert Koszoru Péter is ilyen. Három-négy pap barátom van és civilből is ugyanennyi. Ez egy nagyon belső kör. Van köztük képzőművész és gyerekkori barát is. Szoktam velük rendszeresen találkozni.

Hatott-e rád az eddig itt töltött idő alatt Albertfalva?

Ha nagyképű akarnék lenni, akkor azt mondanám, hogy én hatottam Albertfalvára..., de persze, hogy hatott. Nekem egy nagyon nagy nyugalmat és biztonságot ad Albertfalva, különösen az előző helyemhez képest. Sokat jelent, hogy nem nekem kell mindent megszerveznem, hanem sokkal önszerveződőbb ez a közösség. Talán egy kicsit el is lustultam abban, hogy odafigyeljek a közösségekre emiatt. Albertfalva fő karizmája szerintem a szentségimádás, ez napi elemmé vált számomra is.

Ha meg kellene fogalmaznod, hogy mi a hited lényege, mit mondanál?

Erre ma jöttem rá a szentmisén, egészen friss még az élmény, hogy most már meg tudom végre fogalmazni: a hitem lényege az, hogy már most tudom élvezni, hogy milyen az örök dicsőség. Nem kell a folyamatos bűnbánatban, küzdelemben élnem, hanem annak az ízét érzem, mintha meglenne az örök üdvösségem, hiszen Jézus már mindent megcselekedett ezért. Nem kell megdolgozni érte, vagy kiérdemelni az üdvösséget, mert azt már ajándékba megkaptam.

Mit üzennél lapunk olvasóinak?

Hogy vegyék észre az örökkévalóság ajándékát! Az új misekönyvből vett idézettel tudnám ezt megfogalmazni:

„Boldogok, akik meghívtátok a Bárány lakomájára.”

A kárhozatot is másképp látom már ebből a nézőpontból, hiszen az csak annyit jelent, hogy valaki nem akar bemenni a lakomára. Pedig csak annyit kéne tenni, hogy lenyomja a kilincset, és megkérdezi, hogy „Leülhetek?” és máris érkezne a válasz, hogy „Már vártunk!”

Schwarczkopf Bálint

Evezz a mélyre!

Mélyinterjú a częstochowai zárándokokkal

Szeptember végén útra keltünk, hogy végigzárándokoljunk Dél-Lengyelország Mária-kegyhelyeit, megismerjük Szent Fausztina nővér kolostorát, illetve Szent II. János Pál pápa krakkói emlékhelyét. Négy nap alatt bőven áradt ránk a Jóisten kegyelme. Lelki vezetőnk Henrik atya volt. Az imádságokat és imaszándékokat ő vezette. A szentmiséket ő celebrálta, amiknek különös ízét adta, hogy Częstochowában közvetlenül Mária lábainál, illetve a łagiewniki Isteni Irgalmasság Bazilika magyar kápolnájában ünnepelhettünk.

„Evezz a mélyre!” (Lk 5,4) mottóval, három közös szándékkal, illetve mindenki saját felajánlásaival keltünk útra. Imádkoztunk a világ békéjéért, papi hivatásokért, és Albertfalva közösségéért.

Hogy a zárándok testvérek milyen várakozással és milyen beteljesüléssel érkeztek, mennyire érintette meg őket Isten kegyelme, azt elmondják saját maguk, már amennyit el lehet, és el tudtak mondani belőle. Íme:

Bárdos Júlia

Kis unokámat, Juliskát hoztam magammal a częstochowai Szűzanyához, akit tíz évvel ezelőtt a szívoperációja alkalmával megmentett. Most hálaadásra jöttem el. Akkor közeli, mély, személyes kapcsolatba kerültem vele, most pedig mint a Mennyei Királynéját tapasztaltam meg őt. A reggel 6 órás képleleplezéskor a harsonaszó, a dobpergés nagyon erős mennyei jelenléte és hatalmat sugárzott. Ezt éltem meg egész úton.

Bíró Ernő

Nagyon örülök, hogy ezen a zárándoklaton részt vehettem. Valójában életemnek ebben a szakaszában hálával tartozom a Teremtő felé. Most is ezt tettem. A kérésem mindössze a derűért szólt, hogy bármilyen helyzet adódik életemben, keresztény derűvel igyekezzek úrrá lenni rajta, bízva a Teremtő és a Szűzanya segítségével. Nagyon örülök, hogy II. János Pál pápa fölkarolta Szent Fausztina ügyét, és egyre jobban terjed a világban, és Magyarországon is az isteni irgalmasság kegyelme. Ezért különösen hálás vagyok.

Bíróné Kati

Nekem is nagyon tetszett a zárándoklat, sok örömünk lesz utólag is belőle. Érzem is, hogy jó helyre fog elvezetni ez a sok kegyelem. A látottak segítettek abban, hogy megerősödtünk hitünkben.

Magony János

Minden embertársunkban, főleg a legnyomorultabbakban vegyünk észre Téged. Vegyük észre az ő arcukban a Te megdicsőült arcodat. Ámen.

Magonyné Ágota

Óriási felemelkedés volt, maga a várakozás is, és amit tapasztaltunk. A lengyel nép óriási hite, ami nagyon megerősített minket. Mi nagyon sok embernek a kérését hoztuk magunkkal, imádkoztunk értük, a Szűzanyára bízunk őket.

Jeleztük nekik az imádságos időpontjainkat, így lélekben be tudtak kapcsolódni a zárándoklatunkba. Barátokra leltünk, és a lelki feltöltődést kifejezhetetlen erővel érezzük.

Varga Erzsi

Nagyon nehéz lelki terhekkel jöttem, nehéz volt cipelni. Átadtam a Jóistennek, és most könnyebben viszem.

Sipek Mária

Életemben először vagyok zárándokúton. Turistaként már voltam Krakóban, akkor is nagyon tetszett. Most egészen másként veszek részt. Csodálatos volt, nagyon megfogott lelkileg, néha úgy éreztem, hogy túlcsordul a lelkem. Annak idején nekem volt egy istenélményem Krakóban, erre az utolsó napi szentmisén jöttem rá. Boldog vagyok, hogy el tudtam jönni!

Borbélyné Ágnes

Úton vagyok. Jézus jelenlétét minden nap megtapasztalom, óriási kegyelemben és szeretettel. Ezt a szeretetet szeretném átadni. Ezért kértem a Szűzanyát, hogy adjon nekem útmutatást, irányt. Hogyan tudnám az emberek lelkét megérinteni, hogy a jelenlévő Jézus Krisztus által a hit, remény, szeretet kisugárzása tüzet gyújtson az ő lelkükbe is. Ezt megéltam itt, megkaptam hozzá a kegyelmet. Ezzel az erővel és hittel megyek tovább.

Ágh József

Nagy élmény volt a częstochowai Madonna reggeli képnyitása, és az, hogy egy pár órával később ott állhattam és szolgálhattam a szentmisén úgy, hogy nincs kettőnk között senki. Ilyen közel a Szűzanyához még nem voltam egyik kegyhelyen sem.

Ághné Edit

A gondjainkat hoztuk el otthonról, ami szinte fizikai fájdalmat okozott. Le akartuk tenni a częstochowai Madonna elé. Nagyon nagy várakozással és vágyakozással indultunk, és megkaptuk, amire vágytunk.

Az, hogy szinte két lépésnyire álltunk a Szűzanyától, és imádkozhattunk előtte, hihetetlen nyugalmat adott. Úgy érzem, ott hagytuk a félelmeinket, gondjainkat.

Ágh Anna

Én most járok harmadszorra ezen a körúton. Először gimnazistaként, másodszor a 2016-os krakkói Ifjúsági Világtalálkozón. Ez alkalommal a hitélet mélyedt el bennem még jobban, megtapasztaltam a kézzelfogható kegyelemáradást, ami szívfacsaróan jó érzés, teljes boldogsággal eltöltő nyugalom. „*Ha irgalmat őriz a szív, boldogság öröme hív.*” (a 2016-os IVT himnusza)

Irina

Én ide többféle szándékkal jöttem: privát szándékkal, és nem privát szándékkal. A közösségi szándékom az volt, hogy közelebb hozzam Jézus irgalmasságát az albertfalvi hívekhez. Abban reménykedem, hogy valamikor, amikor a Jóisten alkalmasnak látja, alakuljon Albertfalván egy Isteni Irgalmasság imakör. A legnagyobb élményem Częstochowában volt, amikor az esti imában részt vettünk. Ezáltal tudtam édesanyámnak is örömet szerezni, mert neki is voltak ilyen vágyai. A kegykép elé elvittem őt is, ez az ajándékom számára. Másik kegyelmi élmény az utolsó napi kegyhelyen ért, Kalwaria Zebrzydowska kegyképének története.

Kicsi dologgal kezdődik, könnyezik egy kép, majd elrejtik, és várják, mi történik. Végül kiderül, hogy az elrejtett kép által az emberek rengeteg kegyelmet kaptak. A Jóisten a rejtekből is hat ránk! Teli lélekkel jövők haza, sokáig meg fog maradni, és dolgozni fog bennem.

Szalai Ferenc

Családi problémáink vannak, ezeket hoztuk el a Szűzanya elé, hogy segítsen Szent Fia által. Nagyon tetszett a zárándoklat, sokat imádkoztunk, barátságos, egységes a társaság. A szentségimádás alatt volt lehetőségem, hogy mindenkit végiggondoljak, aki szerepet játszik az életemben.

Szalaiiné Marika

Az fogott meg, hogy ez nem egyszerű kirándulás volt. A sok ima, a szentbeszédek sok gondolatot ébresztettek bennem. Most, hogy itt jártam Fausztina nővérnél, valami megváltozott bennem. Ezután jobban fogom őt kedvelni és imádkozni hozzá. Amikor megláttam II. János Pál pápa véres reverendáját, rájöttem, hogy az én gondjaim semmik ehhez képest. Megerősödtem a hitemben.

Zarándoktárs

A hitemben nagyon sok mindent újraértelmezett ez a zárándoklat. Sok fogalom új jelentést kapott, amin a jövőben elmélkednem kell. Azért imádkozom, hogy azt a lelki hozzáállást megőrizsem, amit itt megtapasztaltam.

Külön feladat, hogy az úton kapott kegyelmeket megosszam a családban, az emberek között.

Labundyné Mari

A keresztlányom megtérését hoztam a szívemben, tudniillik hitét veszítve, elváltan, egyedül neveli kisfiát. Falat épít maga köré, nem enged közel magához senkit. A szülei kérték, hogy segítsék rajta. Mivel közvetlen támogatást nem fogad el, a Szűzanya oltalmába ajánlottam őket.

Murányi Kati

Amikor a szentségimádó kápolnában ültem, úgy jött a fény az Oltáriszentségre, hogy egy gömbölyű gyöngynek láttam. Az jutott erről az eszembe, ahogy a kagylóból kikerül a gyöngy, úgy kell nekem is kitárulkoznom Isten és az emberek előtt, hogy meglássák rajtam, bennem a gyöngy, a kincs.

Kovács Péter

Az életem pápája II. János Pál pápa. Ez az első alkalom, hogy lengyelországi életének helyszínein járhattam. Nagyon sokat jelent nekem ez a találkozás. Olyan dolgokat tapinthatam, amiket ő is. Ez nagy ajándék számomra!

Zsigmond Márti

Én még soha nem voltam zárándokúton, mert mindig voltak fontosabbnak tartott dolgom. Nagyon köszönöm Jézus Krisztusnak, hogy ideve-

zérelt. Már indulás előtt megtapasztaltam a jóságát, őt magát: a befejezhetetlennek hitt munkámat gyorsan és egyszerűen elvégeztem. Az Úr elintézte, hogy eljőjyek. A zárándoklat teljesen feltöltött, a szentségimádó kápolnában találtam meg a legnagyobb nyugalmat. Megfogadtam, hogy nem csak heti egy órát töltök Jézussal, hanem többet. Kell erre időt szakítani, nem csak kérni kell tőle, hanem adni is neki.

Kalmár Klementina

A zárándoklat a megnyugvás szigetét hozta el. Főleg Szent Fausztina élete fogott meg: szenvedése, tevékenysége, életútja. Kiemelkedő volt számomra, hogy lábai elé térdelve mondhattam el kéréseimet. Nagyon jól esett Henrik atya lelki vezetése, minden napra beiktatott lelki csendje. Nagy szükségünk volt rá!

Rédey-Keresztény János

Én úgy jöttem erre a zárándoklatra, mint ahogy a nyár fordul az őszebe. A nyarat kitöltötte a pihenés, a lelki életem ezt megsínylette. A Jóisten pontosan tudta, hogy meg fogok rekedni, és ez a zárándoklat tökéletes lesz arra, hogy visszaszerezsem a hit fegyvelmezett megélését a mindennapokban. Főleg édesapámért imádkoztam, és azért, hogy a családban megszülessen a béke, amire oly nagy szükségünk lenne.

Rédey-Keresztény Júlia

Szentségimádásra járni jó, azért mert amit ott elmond az ember a Jóistennek, arra egészen biztosan válaszolni fog. Vagy egy fél órán belül, vagy egy órán belül, vagy két napon belül, teljesen mindegy. De teljesen érthető, kerek szavakkal erre reagálni fog mindannyiunk életében. Nagy „szerecsse”, hogy nem csak zárándoklaton lehet szentségimádáshoz járulni, hanem bármikor Albertfalván is.

Csoboth Ákos

Nagyon régóta járunk lelkigyakorlatokra, zárándoklatokra, családos táborokba. Mindenhol más a tapasztalás. Hol vagyunk, milyen időszakban, ki vezet, mennyire sikerül beleélni magunkat... Érdekes élményem volt a szentségimádás, illetve a szentmisék alatt: kevesen voltunk, kis helyen, családiásan. Az egyéni elmélkedések, imádságok közösségi gondolkodásba tértek át. Így volt jó, így volt szép.

Csobothné Klári

Töltekezni jöttem, azt megkaptam. Csodálatos volt Fausztina nővér kápolnája, érezni lehetett a jelenlétét.

Gyöngyösi-Nolá Erzsébet

Az első este a kegykép előtt azt éreztem, hogy megindul alattam a föld, először páni félelem fogott el. Majd lágy hullámszásba ment át a mozgás. Ekkor már végtelen nyugalom töltött el. Ebből senki semmit nem érzékelt.

Többször is megtapasztaltam már, hogy a Jóisten a tenyerén hord.

Bunyik Zsolt és Kriszta

Mi már kétszer is terveztük, hogy Częstochowába utazunk, de már első nap tudatosult bennünk, hogy miért kellett erre várnunk. Egyéni zárándokként biztos, hogy nem lett volna ennyi lelki élményben részünk. Henrik Atya lelkivezetése és Irina idegenvezetése tette teljessé ezt a zárándoklatot számunkra.

Mélyen bennünk maradtak a különleges misehelyszíneink, akár a kegykápolna Częstochowában és a magyar kápolna Łagiewnikiben. Nagy hatással voltak ránk a monumentális és modern templombelsők, oltárképek és a szentségimádó kápolna. Szent Fausztina történetének megismerése is hozott új gondolatokat számunkra.

Somló István

Nem voltak különleges elvárásaim a zárándoklattal kapcsolatban, viszont az előttem álló hivatás kezdeteként éltem meg. Első kérésem Szűz Máriához, hogy adjon erőt és legyen pártfogóm és segítóm ezen az úton, ami nem lesz könnyű. A legnagyobb pillanat volt, amikor a kegyképnél jártunk, és megláthattam saját szememmel Máriát. Otthon van egy kis kép róla, de az kevés. Krakkóban megérintettek a kápolnában Fausztina nővér ereiklyéi. Itt megerősödtem még jobban a hivatásomban. Megérintett az Úr, megerősödtem, hogy mi is legyünk az ő szolgálja, akik az irgalmasságot fogják hírül adni a világnak. Az elmúlt napokban intenzív kapcsolatba léptem Jézussal a rózsafüzér imádkozásával is. Örülök annak, hogy a hosszú utamat így kezddhettem el.

Katalin-bál Albertfalván

Hosszú évek után november végén egy régi albertfalvi hagyományos rendezvény, a Katalin-bál került megrendezésre. Ez volt az első felnőtt bál az újonnan épült közösségi házban.

Az alkalmat Huszti Zoli atya nyitotta meg és Kecskés Sándor operaénekes énekével köszöntötte a névnaposokat. A táncos rendezvényen több teremben folyt a mulatság. A kibővített Szent Pio teremben zene, tánctanítás, karaoke, míg a Szent Erzsébet teremben nótás büfé-borozó várta a pihenni vágyókat. A bál vége felé értékes nyereményeket sorsoltunk ki a résztvevők között.

A pozitív visszajelzésekre való tekintettel reméljük, újra tudjuk éleszteni évről évre ezt a télnyitó hagyományt. A bál hangulatáról tanúskodjanak a képek!

Miks Imre

Adventi Kreatív Kuckó

Egy új kezdeményezés, a Kreatív Kuckó mutatkozott be az advent kezdetén Albertfalván. A résztvevő kicsik és nagyok többféle ajándéktárgyat, karácsonyfadíszet és madáretetőt is készíthettek, de a legnépszerűbb talán az adventi koszorú készítés volt. Aki pedig elfáradt, a teasarokban meríthetett ihletet a további alkotó munkához. Ideális program volt ez a családok számára, köszönjük a szervezőknek! Ígéretük szerint a jövőben is lesz Kreatív Kuckó. Aki még nem próbálta, képporunkból kedvet kaphat hozzá!

A TeenSTAR oktató

Szakmának nem mondható, inkább elhivatottság egy nemes ügyért. Miről is van szó pontosan? Kezdjük talán egy bemutatkozással, hogy teljes legyen a kép azok számára, akik nem ismerik Zábrák Kingát és Dénest.

Kinga: 11 éve vagyunk házasok. Négy fiúgyermeket nevelünk (ketten a Don Bosco Katolikus Általános Iskolába járnak, van egy ovisunk és egy két-évesünk). Én születésemtől kezdve, Dénes házasságunk kezdete óta tartozik az albertfalvi közösséghez. Három és fél év ismeretség után kötöttük össze életünket. Dénes eredetileg evangélikus gyökerekkel rendelkezik, harmadik kisfiunk születése előtt katolizált.

Dénes: Végzettségünk szerint geográfusok vagyunk. Én földméréssel foglalkozom, Kinga 9 év főállású anyaság után most tér vissza egészségügyi szakterületre.

Mit takar a TeenSTAR valójában?

K: A TeenSTAR egy katolikus értékrenden alapuló szexuálpedagógiai program, ami kíséri a fiatalokat a felnőtté válás folyamán. A programot Dr. Hanna Klaus osztrák származású amerikai nőgyógyász fejlesztette ki az 1980-as évek kezdetén. Miután orvosi missziós nővérként Pakisztánban, Bangladesben, majd Amerikában is fiatalkorú anyák gondozásával foglalkozott, megdöbbenve tapasztalta,

hogy a lányok mennyire nincsenek tisztában saját termékenységükkel. Először csak lányoknak készítette el a programot, majd felismerték, hogy a teljes sikerhez a fiúkra vonatkozóan is el kell készíteni. Ebben Donald J. Heet szalézi szerzetesatyja volt segítségére.

D: A TeenSTAR kurzusokat mindig két oktató tartja, egy férfi és egy nő. A tanfolyam során pár alkalmat kivéve koedukáltan vesznek részt a fiúk és a lányok.

Hogy találtatok rá? Vagy inkább a program talált meg benneteket?

K: Egyértelműen a program talált meg minket. Hat évvel ezelőtt házasközösségünk egyik tagja keresett meg engem, hogy indul egy TeenSTAR oktatói kurzus, nem lenne-e kedvem csatlakozni. Akkor már lement Magyarországon egy ilyen oktatói tanfolyam, amiben a húga is részt vett.

A barátunk lelkesedése rám is átragadt, úgy voltam vele, ha másra nem, arra jó lesz, hogy egyszer majd, ha mi is oda jutunk, tabuk nélkül tudjak a program által is érintett témákban beszélgetni a gyermekeimmel, vagy a

hasznosító kerestgyermekünkkel.

2018-ban tettem le az oktatói vizsgát, de mivel akkor már pocakban volt harmadik kisfiunk, nálam ez parkolóhelyre került. Egészen 2021 novemberéig. Akkor történt, hogy életemben először el tudtam menni az egykori csoporttársaim magjából megalakult TeenSTAR Egyesület által rendezett országos oktató találkozóra. Ezen az alkalmon felhívták figyelmünket, hogy 2022 nyarán újabb kurzus indul, és ha tudunk, küldjünk férfi oktató jelölteket, mert nagyon nagy szükség lenne rájuk, de rettentő kevesen vannak.

D: Így történt, hogy a képzés kezdetén, amikor feltették nekem a kérdést, hogy mi a motivációm, csak annyit mondtam: „A feleségem küldött.” (nevet).

2020-ban is lett volna lehetőségem

elvégezni a kurzust, de akkor még nem éreztem az elhívást magamban és az élethelyzetünk sem volt adott hozzá. Időközben azonban a környezetemben történtek olyan változások, amik felnyitották a szememet arra, hogy mennyire fontos ez a téma. És azt is egyértelműen láttam, hogy szükség van férfi oktatókra, így hát belevágtam.

K: Hozzátenném, hogy jelenleg úgy áll a dolog, hogy kettőnk közül Dénes a lelkesebb és elhivatottabb a témában.

Miből áll a program? Hogy kell ezt elképzelni? Mi a célja?

A TeenSTAR az embert, mint teremtményt teljes egészében vizsgáló program, amelyben a szexualitás megközelítése hat egyenrangú szempontból történik: testi / érzelmi / értelmi / kapcsolati / környezeti / lelki.

A program célja egyrészt, hogy a fiatalokban pozitív testtudatot alakítson ki, ezáltal magához a termékenységhez is pozitívan álljanak hozzá. Másrészt fontos, hogy értékeik megismerésére és megőrzésére ösztönözzük őket, ezáltal megerősítve önbecsülésüket. Fontos cél továbbá a keresztény értékközpontú személyiségfejlesztés is – a lányok/fiúk saját személyiségének tiszteltében tartása. Ezen felül a döntéshozatali képességük fejlesztése, életcélok megfogal-

mazása, elmélkedések meg tapasztalása. Végül pedig, de nem utolsósorban cél, hogy ösztönözzük és fejlesszük a kortársaikkal és családjukkal való párbeszédet.

Az alkalmak nagyjából másfél órásak. Ezalatt sok szemléltető eszközzel, interakcióra serkentő feladattal, játékkal egybekötött moderált beszélgetések folynak. A tárgyi tudás (részletesebb pszichológiai és biológiai ismeretek – amelyekre a biológia tankönyvek nem térnek ki – kislányoknál például kitüntetett figyelmet kap a ciklusukkal való megismerkedés) átadása mellett fontos, hogy a résztvevők kifejtsék gondolataikat az adott témákban.

Miért tartjátok fontosnak ezzel foglalkozni?

A mai világban egyre inkább egy a normális-tól elképesztő módon eltérő, kicsavart „értékrendet” akarnak egészségesnek beállítani.

Ezeknek a serdülő korosztályra van a legnagyobb veszélye, könnyen félreviheti nemi identitásukat, személyiségüket, értékrendjüket, a szexuali-

táshoz való hozzáállásukat, stb. Naitítás azt gondolni, hogy a „keresztény burokbán” nevelkedő gyerekek nincsenek ennek kitéve.

Sok olyan téma van, amit nehezen tud a serdülő a szülővel megbeszélni, még ha jó is a viszony közöttük. Egy „idegen” előtt könnyebben vethetik le gátlásaikat egyes témákban. Az iskolai oktatásban nincs mód arra, hogy ennyire komplex módon, kis csoportokban beszéljenek a tinédzserekkel a felnőtté válás kihívásairól. Továbbá az a tapasztalat, hogy osztálytársak egymás előtt kevésbé vagy egyáltalán nem nyílnak meg.

Itt jegyezném meg, hogy 8-15 fő az ideális létszám egy csoportban. Így tudnak mindannyian szóhoz jutni, és így jobbak a lehetőségek egy bizalmi légkör kialakulásához.

Ki a célközönség? Kiknek ajánljátok?

Leginkább a 13-15 éves lányoknak és fiúknak.

Milyen megvalósítási formában gondolkodtok itt Albertfalván?

Ha van rá érdeklődés, 2023-ban szívesen tartanánk egy 12 vagy 20 alkalmas kurzust a tiniknek. Az alkalmak száma többek között attól is függ, hogy a tanév melyik szakaszában és milyen rendszerességgel zajlanak az találkozók.

Fontos megemlíteni, hogy először mindig a szülőknek tartunk bemutató előadást, majd van egy bevezető találkozó az ifjaknak, ami után eldönthetik, hogy szeretnének-e részt venni rajta. A tanfolyamon kizárólag a szülő írásos engedélyével vehet részt a gyermek. Továbbá fontos, hogy a fiatal önszántából és ne külső nyomásra érkezzen a TeenSTARra.

Köszönöm a tartalmas beszélgetést Kingának és Dénesnek. Eredményes munkát kívánok nekik ezen a területen is.

Kiss István

Egy veterán albertfalvi ministráns

A Szent Mihály-templom vasárnap reggeli szentmiséjére járóknak ismerős lehet egy házaspár, akik közel öt évtizede minden alkalommal óramű pontossággal együtt lépnek a templomba. Az alig néhány házra lakó pár férfi tagja, Gyalog József több mint 75 évvel ezelőtt még kisfiúként itt kezdte oltárszolgálatát.

Kisfiút írtam, nem kisdíakot, mert Jóska gyerek még az iskolát sem kezdte el, amikor meglepetésre édesanyja kíséretében jelentkezett ministránsnak. Doroszlai Béla, a templomépítő plébános igencsak elcsodálkozott a megszeppent gyermeket és édesanyját látva, ezért kíváncsian kérdezte:

– Asszonyom, a kicsi egyáltalán jár már iskolába?

– Még nem, csak most szeptembertől kezd, mondta félénken a mama, akin ekkor futott át először, tán valóban korán jelentkeztek?

– Abban az esetben, ha nem tud még írni-olvasni, hogy akarja a latin szöveget megtanulni, kérdezte mosolyogva Béla atya.

– Plébános úr, ne féljen, Józsikám nagyon hamar tanul, fél év alatt hallásból memorizálja, amit kell.

Így kezdődött.

Gyalog Jóska néhány hónap múlva lesz nyolc évtizede, hogy napvilágot

látott a János kórházban, de még csecsemő volt, amikor, Buda ostroma alatt a Batthyányi utcai lakásukat súlyos bombatalálat érte.

A hajlék nélkül maradt família a nagyszülők segítségével Albertfalván keresett és talált új otthonot. Az Albertfalva utca – Sáfrány utca sarkán épült Gyalog-ház, mely alig fél percre az akkor néhány éve szentelt modern albertfalvi templomtól, kínálta a lehetőséget, hogy Rozália – a mélyen vallásos asszony – cseperedő gyermekével egyetlen nap se hagyjon ki reggeli szentmisét. Jóskának az albertfalvi templom lassan második otthona lett.

Néhány hete, egy esős november végi délutánon kerestem fel régi ministránstársamat, hogy meséljen az Egyházközségi Levél olvasóinak hajdani emlékeiről.

Valószínű nem véletlen, hogy templomi élményeim régebbiek, mint az iskolaiak – kezdi a visszaemlékezését Jóska. Amikor édesanyám elvitt az el-

ső oltárszolgálatomra, még sem írni, sem olvasni nem tudtam. Hallomásból igen hamar megtanultam a latin válaszokat, de annak valódi pontos értelmét csak jóval később, gimnazistaként ismertem meg. A József Attila Gimnázium (ma Szent Imre Gimnázium) latinos osztályába jártam és nagyon megszerettem ezt a nem könnyű tantárgyat.

Ha napjainkban egy kis ministráns betévedne valamely II. Vatikáni Zsinat előtti misére az albertfalvi templomba, bizony nagyon elcsodálkozna. Nemcsak a liturgia változott hatalmasat, hanem a templomszentelés utáni esztendőök templombelsője is. Nincs már szószék, elbontották az áldoztatórácsot, sőt a régi oltárt is. Ma már kis harmónium helyett három manuálos orgonán játszik a kántor. Akkor a pap a híveknek hátat fordítva misézett, hogy közben sűrűn

megfordulva latinul szóljon a híveihez. Ma, néhány kivételtől eltekintve – szembemiséző oltárnál – a nemzet nyelvén szól a miséző pap, egyáltalán nem szükséges latin tagozatos osztályban érettségizni, hogy megértse valaki a szertartást.

Felső tagozatban már rutinos ministránsnak számítottam. Átlagos hétköznapi, illetve vasárnapi miséken négyen álltunk az oltár lépcsőjénél, a feladatok zöme ránk hárult. Mást csinált a jobb oldalon álló belső és külső oltárnál szolgáló, és megint mást a két baloldali. Ennél komolyabb tennivalója csak a nagymiséken a két füstölést végző ministránsnak akadt. Egyébiránt akkor jóval dinamikusabbnak, mozgalmasabbnak éreztem az oltárszolgálatot. Mindenekelőtt ennek a négy „főministránsnak” munkája volt igencsak „látványosabb” annál, mint amit most látok a

szentmiséken. Nagyon kellett összpontosítani, mikor visszük át a misekönyvet az oltár egyik oldaláról a másikra, vagy mikor kell éppen csöngetni. Talán hetedikes lehettem, amikor Ormai Gusztáv atya személyében új plébánost kaptunk.

Ekkorra már barátaimmal, Verbényi Mokival és Majancsik Jósával a vasárnapi nagymiséken mi voltunk a főministránsok. Azokban az esztendőkhöz a temetéseken is mindig részt vett legalább két ministráns. Egyikünk a keresztet vitte, a másik tartotta a szenteltvíztartót. Ismert személyek végtisztességén akár négyen-öten is megjelentünk. Arra már nem emlékszem, hogy ezeket a temetői szolgálatokat miként egyeztetjük össze az iskolai elfoglaltságainkkal. Valahogy biztosan megoldottuk. Akkoriban, ha Albertfalváról elhívott valakit a Teremtő, mindig megkondítottuk a lélekharangot, amiből mi, albertfalviak tudtuk, sajnos megint eggyel kevesebben lettünk.

Emlékszem, hatalmas versengés volt közöttünk, ministránsok között. Minden templomi megmozdulásukat szigorúan pontozták és év végén – rendszerint karácsony előtt – hirdették ki az eredményt. Mindannyian kaptunk valami kisebb ajándékot, viszont a legtöbb pontot szerzők értékes ifjúsági könyveket vihettek haza a karácsonyfa alá.

Külön megtiszteltetésnek vettem, hogy gimnazistaként Gusztai atya – elsősorban iskolai szünetekben, illetve esténként – megbízott a harangozással. Plébánosunknak kiváló hallását, csodálatos hangját az operaház világhírű énekesei közül többen elismerték, rendszeresen jártak ki plébániánkra esténként hangulatos borozgatásokkal összekötött énekelgetésekre. Ellenben az atyának valahogy a ritmusérzékével gondja lehetett, mert nemigen birkózott meg a harangozással. Hamar megfordulhatott a fejében, hogy ami nem megy, ne erőltessük, emiatt a harangozást inkább rábízta másokra. (Gondolom, annak se nagyon örült plébánosunk, hogy kezdetben a nagyon rövid harangkötél miatt az akkor még nyitott oratórium szintjéről, plusz egy „emeletet” kellett falépcsőn felmászni a harang megkondításához.)

Később már rendszeresen rám bízta a harangozást, sőt kaptam egy második sekrestye kulcsot, valamint plusz egy templomkulcsot, így sokszor én nyitottam, zártam a templomot. Érettségi után, amikor felnőttkorba értem, Gusztai atya egyik alkalommal behívott a plébániára és röviden csak annyit mondott:

– Jóska, mit szólnál, ha beválasztanánk az egyháztanácsba, azaz az egyházközségi képviselőtestületbe?

A meglepetéstől megszólalni sem tudtam, hiszen azokban az esztendőekben Albertfalva legkitűnőbb katolikusai, neves családok képviselői alkották templomunk egyháztanácsát. Pálos István, Farkas József, Kátóna Ferenc, Ambrus Ferenc, Hudecz Sándor mind tekintélyt parancsoló, ismert albertfalvi nevek, nem csoda, ha kicsit kakukktojásnak, és nagyon fiatalnak éreztem magam a feladathoz. De igent mondtam a felkérésre.

A rendszerváltást megelőző években, de leginkább a forradalom után az egyházaknak – így Guszti atyának – nagyon komoly anyagi akadályokkal kellett megküzdeni. Az orgona építése régi vágya volt a zeneileg képzett és igényes plébánosnak, de gyűjtéssel igencsak nehezen jött össze a pénz a komoly orgonára. Adódott egy lehetőség a gondoktól való megszabadulásra: adja el az egyházközség a plébániakert felét.

Ma sem világos számomra, hogy ebbe az adásvételbe mennyire szólhatott volna bele a székesfehérvári püspök, vagy az Állami Egyházügyi Hivatal, de emlékeim szerint több egyháztanácsi összefüggésen visszavisszatérő témaként szerepelt a telek esetleges értékesítése. Valószínűleg a felvetésen kívül tovább nem jutott el az ügy, mindvégig megmaradt az elképzelés szintjén. Igazság szerint a plébániakertnek a Kenderes utca felőli részét általában méteres gaz fedte, a kerítés annyira lukas volt, hogy azon át bárki könnyen ki-be járhatott. A teleknek ezt a végét ápolatlan, elvadult mogyoróbokrok szegélyezték. (Ne felejtsem el megemlíteni, mi fiatalok igazán jó szórakozásnak éltek meg ősszel a bokrok alján a lehullott mogyorókat felcsipegetni.) Az Egyháztanácsban voltunk néhányan, akik szívesen megszabadultunk volna az elhanyagolt telekrésztől, de a

többség – elsősorban a régi őslakosok – nagyon ragaszkodtak megtartásához. A telek maradt, én ellenben kikerültem a közösségből. (Nem emlékszem, hogy ehhez mennyire járult hozzá a katonai szolgálatom, az viszont igaz, hogy Albertfalva régi házainak 1974-ben történt lebontásával egy időben a telek végül is az önkormányzat tulajdonába került. Bizonyára akkor valamit fizettek érte.)

Érettségi után szakmát tanultam. Először az elektroműszerész vizsgát tettem le, majd évekre rá szintén megszereztem a villanszerelő szakképesítést. Már nem voltam rendszeres ministráló, amikor Guszti atya megkért, hogy segítsék az egyre égetőbb templomhangosítás megvalósításában. A zsinat előtti években, aki a szószékről prédikált, azt a zsúfolt templom ellenére a hívek többnyire kristálytisztán hallották. (Pl. az Egye-

temi Kisboldogasszony-templomban is a szószékről tartott konferenciabezédeket kiválóan lehetett hallani vagy P. Gasparich Kilit Márk ferences szerzetes Sümegen állítólag ötezer embernek szónokolt jól érthetően egy emelvényről. Amikor azonban a pap lekerült a szószékről és egyenlő magasságból beszélt híveihez, attól kezdve nagyon sok helyen megértési nehézségek jelentkeztek.) Guszti atya – bár ő hangosan és jól artikulálva beszélt – próbálta elsőnek megoldani a templom hangosítását. Hangszórókat kellett a falra felszerelni, ehhez elengedhetetlen a vezetékezés, ami nem kis munkát jelentett a hatalmas templomban.

Először a falat véstem végig, amiben majd a vezetékek futnak. Emlékeim szerint a megbízásnak csak ezt a részét végeztem, a hangosítást végül más fejezte be.

Ormai Guszti atya prédikál a szószékről, amit 1969-ben lebotottak

A korszerűsítés ellenére a hátul ülők (állók) változatlanul nehezen értették a szertartáson elhangzottakat.

Megjegyzem, az utóbbi években mindenki meglegedésére kiválóan működik a templomhangosítás, emiatt senkinek nem hiányzik a lebontott szószék. A templomjárók többsége már úgyse nagyon tudja, hol lehetett a valamikori „ambo”, a szószék, ha csak fényképen nem látta.

A katonaságból való leszerelésem után, a harmincas éveimben már nem ministráltam. A múlt század közepének oltárszolgái közül egyedül Madaras Gabi az egyetlen, aki változatlanul, minden hétköznapi és vasárnap reggeli misén, rendületlenül vállalja az oltárszolgálatot. Nagy tiszteletet érdemel ezért. Dr. Verbényi István plébános atya aranymiséjén, majd hetvenötödik születésnapján tartott ünnepi szentmiséjén néhányunkat az a megtiszteltetés ért, hogy – külön felkérésre – újra beöltözhettünk oltárszolgálatra. Emlékszem, mi, legtöbbször nyugdíjkorhatáron túli férfiak milyen izgalommal készültünk a megmérettetésre.

A rendszerváltozás után a Petőfi Sándor Általános Iskola diáklétszáma a harmadára csökkent. Ez kínálta a lehetőséget arra, hogy az önkormányzattal megegyezve legyen Albertfalvának egy katolikus általános iskolája. Az átadás-átvétel után a teljesen kiürített épületet ajánlatos volt elekt-

romos szempontból felülvizsgálni, az elavult vezetékeket kicserélni. István atya engem kért fel a feladatra, ami igen felelősségteljes és nem kis munkát jelentett. Nagy örömmel, társadalmi munkában végeztem el az épület teljes elektromos ellenőrzését, felújítását.

Azóta megint elmúlt több mint egy évtized és sajnos közülünk legtöbben már az égi oltárnál szolgálnak. Jövőre lesz fél évszázada annak, hogy ebben a templomban oltár elé vezettem feleségemet, Marát. Kislányunkat, Évát itt keresztelték, itt volt elsőáldozó, bér málkózó. Ha vasárnaponként meglátogatja a szülői házat, akkor az esti misét ebben a templomban hallgatja meg.

Azért néha álmaimban előjönnek még a régi ministráns emlékképeim. Ilyenkor halványan felsejlenek a hajdani emlékek, a vasárnapi teli templomok mellett tartott öt mise, a két gyóntatószék előtt fegyelmezett sorban szentgyónásra váró hívekkel.

Az Egyházközségi Levél olvasóinak végezetül mi mást kívánhatnék az elkövetkező sokszor nyolcvan esztendőre, mint hogy hasonlóan elkötelezett, hitüket gyakorló, lelkes katolikusként továbbra is buzgón látogassák templomunkat. Ahogy annak idején mi tettük, Isten dicsőségére.

Lejegyezte: Sümegh László

Az AKTK őszi hírei

”Tiszta környezetben, tiszta lélekkel” – szeptemberben, a búcsút megelőző szombaton ismét összehívtuk a gyerekeket és szüleiket egy kis környezet-takarításra. A célterület most is a templom és a közösségi ház, valamint a Don Bosco iskola közvetlen környezete volt. Sikerült több zsákra való szétszórt hulladékot összegyűjtenünk. A szorgos kis csapat a maga módján így járult hozzá, hogy méltó módon ünnepelhessük templomunk búcsúját és Szent Mihály arkangyalt.

Hagyományainkhoz híven a búcsúi szentmisén adtuk át az Albert Herceg Díjat. Az emléklapoktetet és a vele járó díszoklevelet minden évben olyan

személynek ítéli oda az AKTK Választmánya, aki kiemelkedő tevékenységével hozzájárult Albertfalva közösségi értékeinek gyarapításához. 2022-ben Szakácsné Ujházy Mária, Mickó kapta meg a díjat.

Felsorolni is sok lenne azokat a közösségi programokat, amelyek az ő szervezési munkája nyomán jöttek létre. Áldásos tevékenységét az AKTK ezzel a díjjal szerette volna elismerni.

A búcsúhoz kapcsolódó, szintén már hagyományosnak mondható programunk Mahunka Imre és felesége szobránál megrendezett kis ünnepség. A megemlékezést az Albertfalvi Lokálpatrióta Egyesülettel együtt szerveztük.

Ugyancsak közös szervezésű volt az az albertfalvi 1956-os áldozatok emlékünnepe, melyet a régi albertfalvi temetőnél tartottunk. A koszorúzással egybekötött megemlékezéseket a Don Bosco Katolikus Általános Iskola volt és jelenlegi diákjai színesítették versmondással és hangszeres zenei betétek előadásával.

Idén először került megrendezésre az Adventi Kreatív Kuckó a plébánia közössége részére. A kreatív műhely munkájában az AKTK is részt vállalt. Szerény eszközeinkkel hozzájárultunk a kreatív eszközök bővítéséhez. Az ünnepre hangolódást próbáltuk a lakásokon kívülre, a teremtet világ védelme felé is kiterjeszteni. Egy környezetvédelmi program keretében a gyerekekkel madáretetőket készítettünk elhasznált tejdobozokból. Az ügyes kis barkácsolók mindjárt madáreleséget is vihettek magukkal.

Nem csak a környezetvédelem tudatos felvállalásában, hanem a gyermekek személyiségfejlődésének helyes irányba tereléséhez is jó támasz lehet a Kolibri Színház Emma csöndje című előadása. Ez volt a fő motiváció, amikor kiválasztottuk ezt a zenés gyermekdarabot. Az AKTK színházjeggyel jutalmazta azokat a nagyrészt kisiskolás gyerekeket, akik részt vettek az őszi szemétszedő akciónban, vagy szüleikkel együtt bekapcsolódnak a templom tisztán tartásába vagy szépítésébe.

Advent első vasárnapján így 28 albertfalvi gyermek, kísérőivel együtt élvezhette a színvonalas előadást.

Tavasszal szeretnénk folytatni a „Tiszta környezetben, tiszta lélekkel” környezettakarító akciónkat és ismét ott leszünk az Albertfalvi Kreatív Kuckóban is, de pályázati lehetőségeink függvényében más programokat is tervezünk. Kísérjenek bennünket figyelemmel a Facebookon és a hirdetésekben!

Kiss István
az AKTK elnöke

Novemberi cserkészkirándulások

November 19-én, egy napsütéses szombaton indultak neki kiscserkészeink Biatorbágy erdőinek.

A reggel egy kalandos vonatozással kezdődött, aztán az erdőben jöhetett a kirándulás, vagyis inkább a sárban korcsolyázás, amit (néhány esést kivéve) mindenki élvezett. Mivel mindenki jó melegen felöltözött, az sem okozott problémát, hogy meglehetősen hideg volt. Ebédre finom szendvics és nasi volt a menü, majd utána játék következett. Persze nem maradhatott el az egyik legnépszerűbb cserkésztábori játék sem, az állatos-kidobós. Délután, séta közben pár percre a hó is esni kezdett, de néhány pillanattal később, sokak szomorúságára, ismét kisütött a nap. Végül a szentmise után, mindenki jó élményekkel és fáradtan tért haza.

Egy héttel később a nagyobb cserkész korosztály kezdte meg immár második portyáját. A nagyok gyönyörű helyen jártak, és a fehérvárcsurgói szálláson lévő programokon kívül még kirándulni is volt lehetőségük egy festői szépségű tájon, ahonnan ők is élményekkel tele érkeztek haza.

Kakaó Őrs és Doroszlai Bernadett

Egy szalézi példakép: Szent Artemide Zatti

A mai világban egyre kevesebb figyelmet kapnak az „újdonsült” szentek. Bő két hónappal ezelőtt azonban ismét részese lehetett a világ egy újabb szentté avatásnak. Artemide Zatti példaértékű életet élt, 2002-ben II. János Pál pápa avatta boldoggá, majd 2022. október 9-én Ferenc pápa avatta szentté.

Artemide Zatti 1880. október 12-én született Olaszországban, Borettóban, Luigi Zatti és Albina Vecchi gyermekeként földműves családban. Mélyen hívő családba született, azonban szegény körülmények között kellett nevelkednie, testvéreivel együtt ő is már 9 éves korától kezdve napszámosként dolgozott, így hamar hozzá szokott a munkához és az áldozathozatalhoz.

1897-ben a szegénység elől menekülve, egy jobb élet reményében a család Argentínába, Bahía Blancába emigrált. Itt egy szaléziak által vezetett plébánia közelében találtak otthonra. Szoros barátságot alakítottak ki a plébánossal, Carlo Cavallival is, akinek személyében Artemide őszinte baráttra, bölcs gyóntatóra és nyitott szívű lelkivezetőre talált. A pap a mindennapi imákba és a heti szentségi életbe való bevonással formálta őt. Zatti minden idejét a plébánián töltötte, ahol otthonosan érezte magát. Elkísérte az atyát a betegekhez, a temetésekre, szolgált a miséken és segített a sekrestyési feladatok ellátásában is.

1900-ra biztos volt benne, hogy mi a hivatása. Belépett a bernali szalézi jeleltházba Buenos Airesben, ahol 1908-ban tette le örökfogadalmát. 1914-ben argentin állampolgár lett.

Jelölt ideje alatt tüdőbeteg lett, a gyógyulás kegyelmét kérte és megígérte, hogy egész életét a betegeknek szenteli.

Meggyógyult, majd tökéletes összhangba hozta a szerzetesi életet a betegápolással.

Río Negro megyeszékhelyén, Viedmában a helyi gyógyszertár vezetője lett, majd 1915-ben a kórház igazgatását is rábízta.

Az imádság embere volt és hivatását öntudatosan élte meg. A rengeteg munka ellenére közismert volt „szalézi vidámságáról”. Nem csupán felírta a gyógyszert – ő maga volt a gyógyszer embertársai számára jelenlétével, dalaival, hangjával.

1951. március 15-én halt meg. Mindenkit képes volt szeretni, és ő az első nem mártír szalézi szerzetes testvér, akít boldoggá avattak, majd szentté. Zatti a szaléziak, de úgy gondolom, minden ember számára példa lehet a mai világban is. Ő nem hátrált ki a munka elől, mindig minden tőle

telhetőt megtett egy nemesebb ügy érdekében, és mindezt mosollyal az arcán vitte véghez.

Gaylhoffer Előd
albertfalvi szalézi animátor

Forrás: Vatican Media

Erzsébet-Katalin-bál a Bosco-ban

2019 után „újjaéledhetett” iskolánkban a szép hagyományoknak örvendő EK-bál. Nyitótáncsal, játéktérrel, büfével, sok-sok táncsal, bulizással, és a „jónak lenni jó” gondolatával.

A november 19-én megrendezett EK-bál az osztályunk számára eddig legjobban várt esemény volt, ugyanis előadhattuk a hónapok óta gyakorolt keringőnket. A táncot Pour Zsuzsa néni tanította be, amit ezúton is nagyon köszönünk neki. Számos, vagy inkább számtalan tesiórát áldoztunk be az ügy érdekében, így nem csoda, hogy izgatottan vártuk azt a napot, amikor élesben a szülők és más diákok előtt is megmutathatjuk tánc tudásunkat.

Mikor eljött ez a nap, a sok próba után úgy éreztük, hogy már a könnyünkön jön ki. De megérte a sok fáradságot, mert a közönségnek (a nem kis számú érdeklődő a tesi teremben gyönyörködhetett bennünk és a lépé-

seinkben) nagyon tetszett, ezért vissza is tapsoltak minket. Miután leküzdöttük meglepődésünket, újra el táncoltuk, utána pedig következhetett a fotózkodás az osztállyal és a szülőkkel egyaránt. Majd az idősebb generáció elment, az este pedig egy fergeteges bulival folytatódott, amit Kovács Geri és Bobó segített „végig- tolni”. Ezt ezúton is köszönöm nekik! Még limbóztunk is, főleg a nyolcadikosok!

A büféről az 5.b gondoskodott, és finom szendvicsekben, sütikben gazdag asztalok fogadtak minket. A játéktér a 6.a révén működött, nem is akárhogyan! Ki vagyok én?, Bang, póker és sok más társasjáték várta az idejövőket. Régi diákjaink is

szép számmal visszatértek, és hozzátettek jócskán a szuper hangulathoz.

A gyerekek a bálra tartós ételkészítést hozhattak (Szent Erzsébet példája hál' Istennek jó motivációnak bizonyult), amit hétfőn hittanon a plébániára vittünk át. Az adományok mennyisége óriási volt: 13 gyerek 3

kört fordult, mire befejeztük a pakolást. Igazából ekkor döbbsentünk rá, mennyire sikeres volt ez a gyűjtés a rászorulóknak javára. Elment vele az egész hittanóránk, de ezt most érthető okokból másként éltük meg. Vagy mégis volt hittanóránk? :)

Espinosa-Benko Ignacio José (8.b)

Könyvajánló gyerekeknek

Lackfi János: Igaz mese a karácsonyról

Lackfi János újabb szívmengető mesekönyve! Jézus születését, a karácsony igaz meséjét mondja el: azt, amit generációk óta újra és újra hallgatunk. Horváth Ildi meghittén kedves illusztrációival kiegészülve örök ismerős és egyidejűleg abszolút újszerű lesz a sokszor hallott karácsonyi rege, a legkisebbek és a legnagyobbak is örömet lelnek benne.

Sandra Salm: Hanna majdnem átaludta karácsony szent éjjelét!

”A nevem Hanna és hat éves múltam. Bozont, a kutyám, mindenhova velem jön. Nagyon-nagyon szeretem Bozontot. Nála jobban csak Máriát szeretem, a nővéremet. Mária sokkal idősebb nálam, már majdnem felnőtt. Menyasszony, a vőlegényét Józsefnek hívják, és ácsmester. Mária szerintem gyönyörű szép. De kedves is, meg okos is. Ha szomorú vagyok, megvigasztal. Ha valamit nem értek, mindig szívesen elmagyarázza...

Most pedig szeretném elmesélni, hogyan is történt, hogy ott lehettem, amikor Jézus megszületett.”

A szenteste történetét Szűz Mária „kishúga” meséli el saját élményeibe ágyazva. Ebben a félig-meddig mesés könyvben gyermekeink egészen közel kerülnek az ünnep eseményeihez.

A nagyobbak maguk is el tudják olvasni, a kisebbeknek mi olvashatjuk fel – így nekünk is részünk lesz abban az aranyló, melengető fényben, amellyel közénk érkezett az emberek Megmentője.

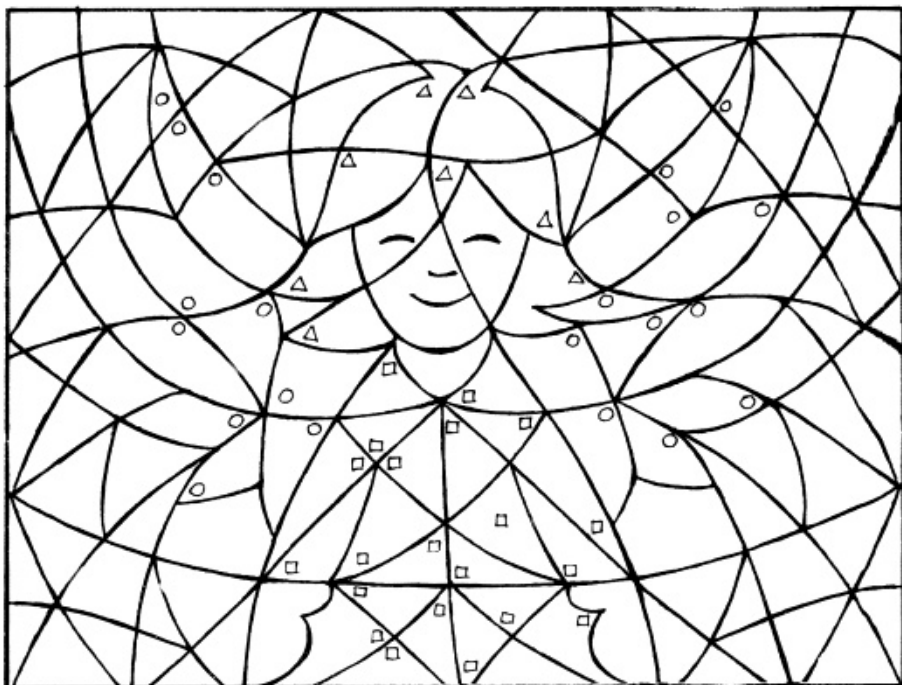
KARÁCSONYI SZÍNEZŐ

**Színezd ki a megadott színekkel a mezőket,
hogy megtaláld a karácsonyi angyalt!**

□○ = sárga

□△ = barna

□□ = kék

KARÁCSONYI FELADVÁNY

**Keresd meg a két kép között az 5 eltérést
mindkét képpárnál!**

Ismered a templomot?

Most, karácsonykor véget ér az *Ismered a templomot?* játékunk. A feladványok helyes megfejtései a következők:

- A - Jézus Szíve-szobor
- B - A virágozó helyiség ajtaja
- C - A keresztút 6. állomása: Veronika kendőt nyújt Jézusnak
- D - A keresztelőkút mögötti falfestmény
- E - A papi ambó
- F - Szent Antal-szobor
- G - A tabernákulum ajtaja
- H - Az oltár lábazata
- I - A tabernákulum mellett kétoldalt álló lámpák egyike

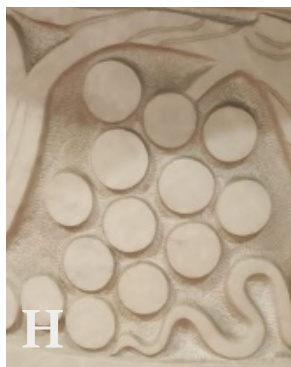
Három pályázó küldött be minden helyes megfejtést, nekik jutalom jár!

1. Takács Mátyás
2. Komoróczy család
3. Gaál család

Nyereményük egy-egy könyvutalvány, amely az albertfalvi TINTA Könyvkiadó ajándéka. Gratulálunk nekik és bízunk benne, hogy miután megismerték a templomot, egyre nagyobb örömmel jönnek ide szentmisére, imádkozni!

Borbélyné Bató Margit

Plébániánk programjai

Szentmisék

hétfő	7.00
kedd	7.00
szerda	18.00
csütörtök	18.00
péntek	7.00
szombat	18.00
vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás

hétfőtől - csütörtökig 7.30 - 18.00
péntek: 7.30 - 20.00
minden hónap első vasárnap 17.00 - 18.00

Gyóntatás

hétfő 7.30-tól
péntek 7.30-tól és 16.30 - 17.30

Ovis hittan

szerdánként 17.00 - 17.30 a közösségi házban

Elsőáldozásra készülők hittanja

csütörtökönként 16.30 - 17.30 a közösségi házban

Bérmálkozásra készülők hittanja (14 éves kortól)

minden hónap 2. és 4. péntekén 16.30 - 18.00 a közösségi házban

Középiskolások hittanja

szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Felnőtt ifi hittan (25 év felett)

keddenként 19:00 - 20:30 a közösségi házban

Felnőtt hittan

minden hónap 2. és 4. hétfőjén 19.00-tól a közösségi házban

Házaspárok hittanja

minden hónap 1. péntekén 20.30 - 22.00 a közösségi házban

Katekumenek hittanja

minden hónap 1. és 3. csütörtökén 19.00 - 20.30 a közösségi házban

Ministráns foglalkozás

minden páratlan hét szombatján 10.00 - 11.30 a templomban, és/vagy a közösségi házban

Oratórium (játékos foglalkozás általános iskolásoknak)

minden páros hét szombatján 9.30 - 12.00

Alfa forrás (beszélgető est személyes találkozásra vágyóknak)

havonta egy kedd 18.00 - 20.00 a közösségi házban

Apaklub (szentségi életet élő férjeknek, apáknak)

minden páratlan hét keddjén 20.00 - 22.00 a közösségi házban

Baba-mama kör

csütörtökönként 8.30 - 10.00 a közösségi házban

Baba-mama lelki óra

csütörtökönként 10.00 - 11.00 a templomban

Családos szentségimádás

minden hónap 2. péntekén 18.00 - 19.00 a templomban

Karizmatikus közösség nyitott összejövele imaszolgálat
minden hónap 3. csütörtökén 19.30-tól a közösségi házban

Karizmatikus közösség szentségimádása
minden hónap első péntekén 19.00 - 20.00 a templomban

Dicsőítő szentségimádás (az Új Szív Község nyitott alkalma)
minden hónap első keddjén 19.00-tól a templomban

Szent Mónika Község találkozója
minden hónap első hétfőjén 18.30 - 20.00 a közösségi házban

Közösségek szentmiséje
minden hónap első csütörtökén 18.00-tól a templomban, utána agapé,
beszélgetés a közösségi házban

Gitáros kórus
plébániánk honlapján a *Hirdetések/Esemény naptár* menüpontban
meghirdetett vasárnapokon 8.30-tól próba a közösségi házban, utána éneklés a
10.00 órai szentmisén

Klasszikus kórus próbák
szerdánként 19.00 - 21.00 a közösségi házban

Asszonytorna (tartásjavító, kondicionáló, zsírégető mélyizomtorna)
szerdánként 19.30 - 20.30 a közösségi házban

Karítász élelmiszerosztás
péntekenként 7.40 - 8.00 a templomkertben

Farsangi bál
2023. február 18.

Nagybőjti lelki nap
2023. március 4.

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, melyek felkerülnek plébániánk honlapjára is:
www.albertfalviplania.hu

Az Ige volt az igazi világosság,
amely minden embert megvilágosít.

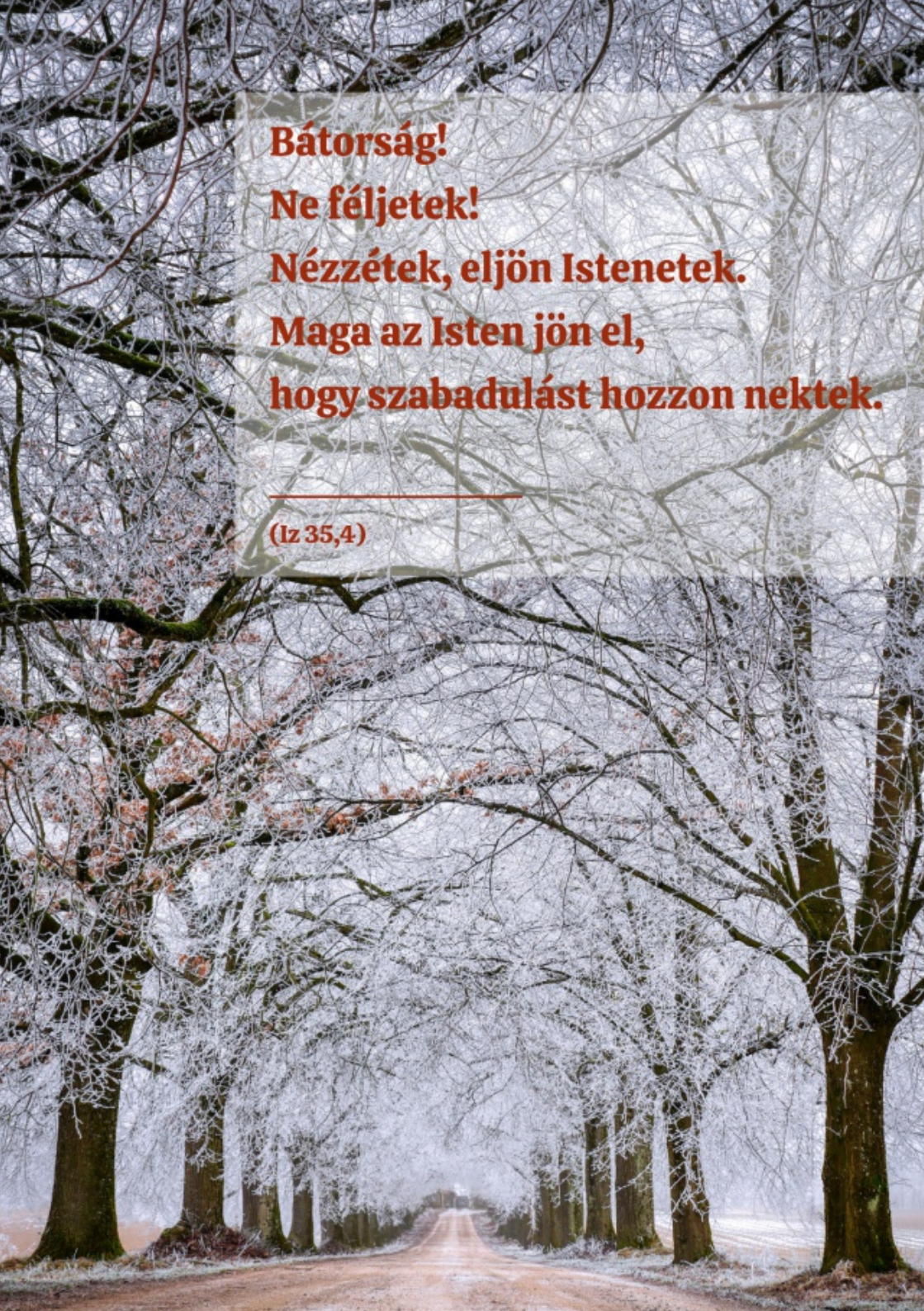
S az Ige testté lett, és közöttünk élt.
Láttuk dicsőségét, az Atya Egyszülöttének
dicsőségét, akit kegyelem és igazság tölt be.

Mindannyian az ő teljességéből
részesültünk, kegyelmet kegyelemre
halmozva.

Mert a törvényt Mózes közvetítette,
a kegyelem és az igazság azonban
Jézus Krisztus által lett osztályrészünk.

(Jn 1,9.14.16-17)

A photograph of a dirt road stretching into the distance, lined with large trees whose branches are heavily covered in snow. The scene is peaceful and wintry, with a soft, overcast sky. The text is overlaid on the upper part of the image.

Bátorság!
Ne féljetek!
Nézzétek, eljön Istenetek.
Maga az Isten jön el,
hogy szabadulást hozzon nektek.

(Iz 35,4)